

[Bilgrav-Nielsen]

jer – jeg citerer fra finansudvalgets bilag 2371:

»Efter få år vil beskæftigelseseffekten være ubetydelig eller negativ, mens betalingsbalancen forværres med knap 3 mia. kr. og statsfinanserne forværres med ca. 1,5 mia.«

Det var altså, som hr. Svend Auken har udtrykt det i dag, socialdemokratiets bedste bud. Det er en klar karakteristik af den positionspolitik, socialdemokratiet fører. Det er socialdemokratiets bedste politik.

Hvad er det egentlig, må vi spørge, der har fået socialdemokratiet til at ændre holdning dels i forhold til hr. Knud Heinesens rigtige analyse for to år siden, dels i forhold til det socialdemokratiske arbejdsprogram, som blev vedtaget for kun et års tid siden, og som også i dag har været nævnt, arbejdsprogrammet »Den solidariske vej«? Hvad er det, der har fået socialdemokratiet til at ændre holdning? I dette program står der nemlig, at betalingsbalanceunderskuddet og kasseunderskuddet skal bekæmpes bl.a. ved at øge produktionen i de private eksport erhverv. Den private sektor skal vokse hurtigere end den offentlige, står der. Endvidere fremgår det af programmet, at udbygning og forbedring af den offentlige service som hovedregel skal finansieres ved en betydelig rationalisering og omprioritering af den offentlige sektor. På side 10 i dette socialdemokratiske arbejdsprogram står direkte, at forslag om nye tiltag, der kræver merudgifter, som altovervejende hovedregel må finansieres ved budgetforbedringer på andre områder i den offentlige sektor. Ja, netop, og det er præcis, hvad der er aftalt med hensyn til finansloven for 1985. Det er præcis, hvad der var hovedlinjerne i den finanslov, som gælder i 1984.

Hvorfor så disse mange socialdemokratiske modsatte ændringsforslag? Hvorfor den megen kritik af finanslovsforslaget? Forholder det sig mon sådan, at socialdemokratiet skønner, at der allerede er indtruffet sådanne forbedringer, at det nu er tilrådeligt at slække på den økonomiske politik? Hvis det skulle være sådanne overvejelser, man gør sig, så vil jeg anmode om, at man nærlæser den just fremsendte finansredegørelse, som indeholder interessante kapitler om risikoalternativer. Den viser tydeligt, at vi befinder os på en meget skarp knivspids med hensyn til

at fastholde fremgangen i den økonomiske politik.

En ting skal man lægge mærke til her, og det er, at Danmarks samlede statsgæld i 1985 skønnes at blive 78 pct. af bruttonationalproduktet. For 10 år siden var den 4 pct.

Det, der er afgørende for den økonomiske politik og for fremgangen i beskæftigelsen, er, at vi gennemfører en forbedring af betalingsbalancen. Det betyder, at danske produkter skal erobre nye markedsandele, og nye markedsandele forudsætter en forbedring af konkurrenceevnen, og en forbedring af konkurrenceevnen forudsætter en lavere dansk lønudvikling end i udlandet. Når finansredegørelsen skønner lønstigningstakten i udlandet i 1985 til at være ca. 5 pct., så skal vi altså her i landet ligge under, helst et godt stykke under, ellers får vi ikke arbejdsløsheden ned, ellers får vi ikke arbejdsløsheden ned. Indkomspolitikken er altså vigtig. Det samme er finanspolitikken.

Det radikale venstre er på det rene med, at den økonomiske linje, som – i øvrigt efter radikal tilskyndelse – blev fastlagt ved årsskiftet 1982-83, har vist gode resultater, og at den må fortsættes. Det indebærer bl.a., at de kommende finanslove må være meget skrabe. Fornyelser må også i de kommende år i det alt væsentlige finansieres ved omprioriteringer. Ved de kommende forhandlinger om finanslovsforslaget for 1986 vil det radikale venstre som i år og som sidste år prioritere miljøpolitik, energipolitik, uddannelsespolitik m.v., og vi vil også prioritere den humanitære del af Danmarks udenrigspolitik. Det nu fremsatte og formentlig inden længe vedtagne radikale forslag om, at Danmark fra 1. januar 1986 øger den danske u-landsbistand betydeligt, vil vi foreslå finansieret ved en begrænsning af militærudgifterne.

Forhandlingerne om finanslovsforslaget for 1986 er imidlertid ikke øverst på dagsordenen, det er en skattereform. Det radikale venstre noterer med tilfredshed, at forhandlingerne om skattereformen er indledt. Et bredt politisk forlig om en skattereform, som fjerner de væsentligste tilskyndelser til skatte-tænkning, der i særlig grad udnyttes af de bedst stillede, en skattereform, som letter skattetrykket for lavindkomsterne og for børnefamilierne, og som dæmper lysten til privat gældsstiftelse, vil efter vores opfattelse både føre til en mere retfærdig byrdeforde-